

Դանիելի Գիրքը - Թիվ քառասունինը

Ճշմարտությունների բացահայտումը. Կեսգիշերյան աղաղակը, իսլամի դերը և վերջին օրերում վերջնական փորձության ընթացքը

Jeff Pippenger

2024-01-13

1798 թվականին, երբ բացվեց Ուլայի գետի տեսիլքը, առաջ եկած գիտության աճը ծնեց փորձության մի ընթացք, որն իր գագաթնակետին հասավ 1844 թվականի Կեսգիշերյան աղաղակի շարժման մեջ: Վերջին օրերի Կեսգիշերյան աղաղակը, որ այժմ բացվում է, ներկայացվել է այդ պատմությամբ և ներառում է հենց նույն փորձող ճշմարտությունները, որոնք կային այդ պատմության մեջ, որովհետև Կեսգիշերյան աղաղակի պատգամը, որ այժմ բացվում է, Միլլերի գոհարների վերականգնումն է:

«Ճշմարտությունները, որ մենք ընդունեցինք 1841, '42, '43 և '44 թվականներին, այժմ պետք է ուսումնասիրվեն և հռչակվեն: Առաջին, երկրորդ և երրորդ հրեշտակների պատգամները ապագայում կհռչակվեն բարձր ձայնով: Դրանք կտրվեն լուրջ վճռականությամբ և Հոգու գործությամբ»: Manuscript Releases, volume 15, 371.

Մեր ժամանակի Կեսգիշերյան Աղաղակի մարգարեական պատգամի հիմնական թեման երրորդ վայքի Իսլամի դերն է: Իսլամի երեք վայքերը բոլորն էլ ներկայացված են Ամբակումի երկու տախտակների վրա: Վերջին օրերի Կեսգիշերյան Աղաղակի պատգամը սկսեց ապակնքվել 2020 թվականի հուլիսի 18-ի հիասթափության ժամանակ, երբ հասավ վերջին օրերի ուշացման ժամանակը: Ինչպես Միլլերի հետևորդների պատմության Կեսգիշերյան Աղաղակի պատգամը, այնպես էլ վերջին օրերի պատգամը աստիճանաբար զարգանում է, մինչև որ հասնում է այն կետին, որը ներկայացված է Էքզեթերի ճամբարային ժողովով: Այդ կետում կույսերը կա՛մ յուղն ունեն, կա՛մ չունեն:

Եսայիայի՝ Երուսաղեմի ժողովրդին կառավարող ծաղրական մարդկանց ուղղված վայի հռչակումը ցույց է տալիս, որ տեսիլքը Եփրեմի հարբեցողների համար դարձել է կնքված գիրք: Եսայիայի հատվածում սատանայական խորհրդանիշը աստվածապաշտ խորհրդանիշի փոխելու գործը, ինչպես որ դա կատարվել է ադվենտիզմի պատմության մեջ, պետք է գնահատվի որպես բրուտի կալ: Այդ գործը «ամենօրյա»-ի սահմանման հաստատումն էր՝ որպես Քրիստոսի խորհրդանիշ, մինչդեռ այն Սատանայի խորհրդանիշ է: Երբ Դանիելը «tamid» բառը գործածեց որպես հեթանոսության խորհրդանիշ, նա այդ բառը ընտրեց խորհրդանշական նպատակի համար, որովհետև բառը նշանակում է «անընդհատ»:

Կան երեք ուժեր, որոնք աշխարհը տանում են դեպի Արմագեդոն, և այդ երեք ուժերից առաջինը վիշապն է (հեթանոսությունը): Վիշապը սկսեց իր պատերազմը Աստծու դեմ երկնքում: Վիշապը շարունակում է այդ պատերազմը մինչև հազարամյա ժամանակաշրջանի ավարտը, երբ նա վերջապես կործանվում է:

Եվ երբ հազար տարիները լրանան, Սատանան պիտի արձակվի իր բանտից, և պիտի ելնի՝ մոլորեցնելու երկրի չորս կողմերում եղող ազգերին՝ Գոգին և Մագոգին, որպեսզի նրանց միասին ժողովի պատերազմի համար. որոնց թիվը ծովի ավազի չափ է։ Եվ նրանք ելան երկրի լայնատարածության վրա և շրջապատեցին սրբերի բանակատեղին և սիրելի քաղաքը. և Աստծուց՝ երկնքից, կրակ իջավ ու խժոեց նրանց։ Եվ սատանան, որ մոլորեցրեց նրանց, գցվեց կրակի և ծծմբի լիճը, ուր են գազանը և սուտ մարգարեն, և պիտի չարչարվեն գիշեր ու ցերեկ՝ հավիտյանս հավիտենից։ Հայտնություն 20:7–10.

Գազանը (պապականությունը), որը երեք գորություններից երկրորդն է և աշխարհը տանում է դեպի Արմազեդոն, և սուտ մարգարեն (Միացյալ Նահանգները)՝ այդ երեք գորություններից երրորդը, երկուսն էլ պատմության մեջ հայտնվեցին խաչի պատմությունից հետո, և երկուսն էլ կործանվում են Քրիստոսի Երկրորդ Գալստյան ժամանակ։

Եվ գազանը բռնվեց, և նրա հետ՝ սուտ մարգարեն, որ նրա առաջ նշաններ էր գործում, որոնցով մոլորեցրել էր նրանց, որ ընդունել էին գազանի դրոշմը, և նրանց, որ երկրպագում էին նրա պատկերին։ Եվ երկուսն էլ ողջ-ողջ գցվեցին կրակե լիճը, որ այրվում էր ծծմբով։ Հայտնություն 19:20.

Երբ Դանիելը ընտրեց եբրայերեն «շարունակական» բառը՝ որպես հեթանոսության (Սատանայի) խորհրդանիշ, նա ընտրեց մի բառ, որը ցույց էր տալիս, որ հենց Սատանան է, որ մշտապես պայքարել է Աստծո դեմ։ Մյուս երկու իշխանությունները միայն որոշակի ժամանակաշրջանների ընթացքում են գործուն իրենց պատերազմի մեջ Աստծո դեմ։ Դանիելի կողմից «թամիդ» (շարունակական) բառի ընտրությունը նպատակային էր և ճշգրիտ։

Ինչպես Եսայիայի պատմությունը շարունակվում է քսանութերորդ գլխից մինչև երեսուներորդ գլուխ՝ վա՛յ հայտնելով նրանց վրա, որոնց վրա Տերը թափեց խոր քնի ժգին և փակեց նրանց աչքերը, նա արձանագրում է.

Արդ, գնա՛, գրի՛ր դա նրանց առաջ մի տախտակի վրա և արձանագրի՛ր այն մի գրքում, որպեսզի լինի գալիք ժամանակների համար՝ հավիտյանս հավիտենից. որովհետև սա ապստամբ ժողովուրդ է, ստախոս որդիներ, որդիներ, որ չեն ուզում լսել Տիրոջ օրենքը. որոնք ասում են տեսանողներին. «Մի՛ տեսեք», և մարգարեներին. «Մեզ ճշմարիտ բաներ մի՛ մարգարեացեք, մեզ հետ հաճելի բաներ խոսեցե՛ք, խաբեություններ մարգարեացե՛ք. ճանապարհից հեռացե՛ք, շավիղից մի՛ կողմ դարձե՛ք, Իսրայելի Սուրբին հեռացրե՛ք մեր առաջից»։ Ուստի այսպես է ասում Իսրայելի Սուրբը. «Քանի որ արհամարհում եք այս խոսքը և ապավինում եք հարստահարմանը և խեղաթյուրությանը ու դրանց վրա եք հենվում, ուստի այս անօրենությունը ձեզ համար կլինի ինչպես ընկնելուն պատրաստ ճեղք՝ բարձր պատի մեջ դուրս ցցված, որի կործանումը գալիս է հանկարծ՝ մի ակնթարթում։ Եվ Նա կջարդի այն, ինչպես կջարդվի բրուտի անոթը, որ փշրվում է անխնա, այնպես որ նրա փշրանքների մեջ չի գտնվի նույնիսկ մի կտոր՝ օջախից կրակ վերցնելու կամ փոսից ջուր հանելու համար»։ Որովհետև այսպես է ասում Տեր Աստվածը՝ Իսրայելի

Սուրբը. «Դարձի և հանգստության մեջ պիտի փրկվեիք, հանդարտության և վստահության մեջ պիտի լինեք ձեր գործությունը», բայց դուք չկամենացիք: Եսայիա 30:8–15.

«Գրված» «տախտակը» Ամբակումի գրքի երկրորդ գլխի տախտակներն են, որոնք նախատեսված էին, որպեսզի դրանք կարդացողները կարողանային «վազել» և տարածել պատգամը: «Գիրքը», որ «նշում» արեց «տախտակի» մասին, Ամբակումն է: Ամբակումի «գրքից» եղող «տախտակը» ներկայացնում է մի փորձության ընթացք, որը բացահայտում է «ապստամբ ժողովուրդ, ստախոս որդիներ, որդիներ, որ չեն կամենում լսել Տիրոջ օրենքը»: Այն «ապստամբ ժողովուրդը», որ մերժում է «լսել», Երեմիայի մեջ նրանք են, որ հրաժարվում են լսել պահապանի փողի ձայնը:

Եվ Ես ձեր վրա պահապաններ կանգնեցրի՝ ասելով. «Ունկնդրեցե՛ք փողի ձայնին»:
Բայց նրանք ասացին. «Մենք չենք ունկնդրի»:
Երեմիա 6:17.

Ապստամբները նրանք են, որոնք Եսայիայի պատմության մեջ, ինչպես նաև Քրիստոսի պատմության մեջ, չկամենացին լսել:

Եվ Նա ասաց. Գնա՛ւ և ասա՛ւ այս ժողովրդին. Լսելով լսեցե՛ք, բայց մի՛ հասկացեք, և տեսնելով տեսե՛ք, բայց մի՛ ըմբռնեք: Այս ժողովրդի սիրտը պարարտացրո՛ւ, նրանց ականջները ծանրացրո՛ւ, և նրանց աչքերը փակո՛ւ, որպեսզի չտեսնեն իրենց աչքերով, չլսեն իրենց ականջներով, չհասկանան իրենց սրտով, չդառնան և չբժշկվեն: Եսայիա 6:9, 10.

Եսայիայի խուլ ապստամբները կարող են «լսել», բայց չեն «լսում», և «լսելուց» նրանց հրաժարումը ցույց է տալիս, որ նրանք «չեն հասկանում»: Դրանք Դանիելի ամբարիշտներն են, որոնք նաև Մատթեոսի հիմար կույսերն են, և որոնք չեն հասկանում գիտության աճը, որ ներկայացված է «սեղանի» վրա և նշված է Ամբակումի «գրքում»: Եթե Եսայիայի խուլ ապստամբները լսեին, նրանք կարող էին դարձի գալ և բժշկվել, բայց նրանց սիրտը պարարտացած է, ուստի նրանք չեն կարող հասկանալ Կեսգիշերյան աղաղակի լուրը: Հիսուս տվեց խուլ ապստամբների երկրորդ վկայությունը:

Եվ աշակերտները մոտեցան ու ասացին Նրան. «Ինչո՞ւ ես նրանց առականերով խոսում»: Նա պատասխանեց ու ասաց նրանց. «Որովհետև ձեզ տրված է իմանալու երկնքի արքայության խորհուրդները, բայց նրանց տրված չէ: Որովհետև ով ունի, նրան պիտի տրվի, և նա առավելությամբ պիտի ունենա. իսկ ով չունի, նրանից պիտի վերցվի նույնիսկ այն, ինչ ունի: Դրա համար էլ նրանց առականերով եմ խոսում, որովհետև տեսնելով՝ չեն տեսնում, և լսելով՝ չեն լսում, ոչ էլ հասկանում: Եվ նրանց վրա կատարվում է Եսայիայի մարգարեությունը, որ ասում է. «Լսելով պիտի լսեք և չհասկանաք, և տեսնելով պիտի տեսնեք ու չիմանաք. որովհետև այս ժողովրդի սիրտը թմբեց, և նրանց ականջները ծանր լսող դարձան, և իրենց աչքերը փակեցին, որպեսզի երբևէ իրենց աչքերով չտեսնեն և ականջներով չլսեն, և սրտով չհասկանան, և չդառնան, որ Ես նրանց բժշկեմ»: Բայց երանելի են ձեր աչքերը, որովհետև տեսնում են, և ձեր ականջները, որովհետև լսում են: Ճշմարիտ եմ ասում ձեզ, որ շատ մարգարեներ և արդարներ ցանկացան տեսնել այն, ինչ դուք եք

տեսնում, և չտեսան, և լսել այն, ինչ դուք եք լսում, և չլսեցին»։ Մատթեոս 13:10-17.

Իմաստունները հասկանում են առակների խորհուրդը, որն այն ճշմարտությունն է, որ ներկայացված է տող առ տող։ Իմաստունները օրհնյալ են, որովհետև տեսնում և լսում են, և թե՛ իմաստունները, թե՛ օրհնյալները ներկայացված են Դանիելի գրքի տասներկուերորդ գլխում։ «Իմաստունները» նրանք են, ովքեր հասկանում են (իրենց սրտերով) գիտության աճը, որը ներկայացված է «սեղանով», ինչպես նշված է Ամբակումի «գրքում», իսկ «օրհնյալները» նրանք են, որ սպասում են։

Եվ նա ասաց. «Գնա՛ք ճանապարհով, Դանիել՝, որովհետև այս խոսքերը փակված և կնքված են մինչև վախճանի ժամանակը։ Շատերը պիտի մաքրվեն, պիտի սպիտականան և պիտի փորձվեն, բայց ամբարիշտները ամբարշտությամբ պիտի վարվեն, և ամբարիշտներից ոչ ոք պիտի չհասկանա, իսկ իմաստունները պիտի հասկանան։ Եվ այն ժամանակից, երբ առօրյա գոհը պիտի դադարեցվի, և ավերող պղծությունը պիտի կանգնեցվի, պիտի լինի հազար երկու հարյուր իննսուն օր։ Երանի՛ նրան, ով կսպասի և կհասնի հազար երեք հարյուր երեսունհինգ օրերին»։ Դանիել 12:9-13.

Միլլերականները ճիշտ էին հասկացել, որ հազար երեք հարյուր երեսունհինգ օրերը սկսվեցին այն ժամանակ, երբ հեթանոսությունը («մշտականը») «վերացվեց» 508 թվականին։ Օրհնությունը խոստացված էր նրանց, ովքեր սպասում էին 1843 թվականին։ Այդ հատվածում «հասնում է» բառը նշանակում է «դիպչում է»։ 1843 թվականը, երբ ավարտվեց, «դիպավ» 1844 թվականին։ Երբ 1843 թվականը ավարտվեց, Ամբակումի «ուշացման ժամանակը» հասավ, և օրհնությունը հռչակվեց նրանց վրա, ովքեր սպասեցին այնպես, ինչպես պատվիրված էր «գրքում», որ նշում էր «տախտակները»։ Ամբակումի «գիրքը» պատվիրում էր սպասել տեսիլքին։

Դանիելը մատնանշում է 1798 թվականի պատմությունը (վախճանի ժամանակը), երբ նրա գիրքը բացվեց, և ապա գործադրվեց փորձության եռաստիճան ընթացք («մաքրվեն, և սպիտակեցվեն, և փորձվեն»)։ Այդ ընթացքը իր ավարտին հասավ յոթ որոտների ծածուկ պատմության հայտնությամբ։ Այդ ծածուկ պատմությունը ճշմարտության երեք սահմանաքարերն են, որոնք ներկայացված են առաջին հիասթափությամբ, Կեսգիշերյան աղաղակի լուրով և մեծ հիասթափությամբ։ Առաջին հիասթափությանը հասնելու օրհնությունը ներկայացնում է փորձության եռաստիճան ընթացք 1798-ից մինչև 1844 թվականների պատմության վերջում։

1798 թվականի պատմությունը մինչև 1844 թվականի մեծ հիասթափությունը նախատիպում է 1989 թվականի պատմությունը մինչև շուտով գալու Կիրակնօրյա օրենքը։ Օրհնություն է խոստացված նրանց, ովքեր սպասում են այն տեսիլքին, որը առաջին հիասթափության ժամանակ սկսեց ուշանալ։ Դանիել տասներկուսի «իմաստունները» նրանք են, ովքեր «օրհնված» են և ովքեր «սպասում» են։ Անօրենները նրանք են, ովքեր իրենց սրտերով չեն «լսում» և ովքեր չեն «տեսնում»։ Միլլերի շարժման ամբողջ փորձառությունը ամփոփված է Դանիելի չորս համարներում, և այդ համարները ներկայացնում են նաև հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման պատմությունը։

Այդ չորս համարներում ներկայացված սրբազան պատմությունը հիմնված է այն գիտության աճի ըմբռնման վրա, որը ներկայացված էր Ամբակումի տախտակների վրա, և այն գիտության աճի, որին Հիսուսը մատնանշեց, երբ ուսուցանում էր «տող առ տող» մեթոդաբանությամբ: Նա առակ առ առակ ներկայացրեց, որպեսզի մարգարեության խորհուրդը բացատրի «իմաստուններին»: Դանիելի տասներկրորդ գլխում «ամբարիշտները» չեն հասկանում, իսկ Բ Թեսաղոնիկեցիս, երկրորդ գլխում, նրանց չհասկանալը ներկայացված է որպես ճշմարտության նկատմամբ աստելություն, որը բերում է գորեղ մոլորության: Այն ճշմարտությունը, որ ամբարիշտները չեն սիրում Պողոսի թղթում, «մշտականն» էր, և Դանիելի չորս համարներում հատուկ կերպով նշված մարգարեական ճշմարտությունը «մշտականն» է:

Հիսուս աշակերտներին ասաց, որ նրանք օրհնված էին, և այդպիսով Նա նրանց հակադրում էր Եսայիայի գրքում հիշատակված նրանց, ովքեր հրաժարվեցին տեսնել և լսել, որպեսզի դարձի գան: Դանիել տասներկուսում օրհնված են նրանք, ովքեր սպասում են: Դանիելի տասներկուերորդ գլխի այդ չորս համարները, ինչպես նաև այդ համարների կատարումը միլլերիտների պատմության մեջ, ինչպես նաև Եսայիայի այդ հակադրությունը այն դասի հետ, որը հրաժարվեց լսել և տեսնել, և նաև Քրիստոսի կողմից այդ նույն տարբերակումը երկու դասերի միջև, բոլորը մատնանշում են դեպի յոթ որոտների թաքնված պատմությունը, որը հասավ 2020 թվականի հուլիսի 18-ին: Միլլերիտների պատմության վերջնական փորձության ընթացքը, որ սկսվեց առաջին հիասթափությունից, այժմ կրկնվում է: Ոմանք կտեսնեն, իսկ մյուսները կհրաժարվեն տեսնելուց:

«1840–1844 թվականներին տրված բոլոր պատգամները հիմա պետք է հնչեցվեն գորությամբ, որովհետև շատ մարդիկ կորցրել են իրենց կողմնորոշումը: Պատգամները պետք է հասնեն բոլոր եկեղեցիներին:»

«Քրիստոս ասաց. «Երանելի են ձեր աչքերը, որովհետև տեսնում են, և ձեր ականջները, որովհետև լսում են. որովհետև ճշմարիտ ասում եմ ձեզ, որ շատ մարգարեներ և արդարներ ցանկացան տեսնել այն, ինչ դուք եք տեսնում, և չտեսան, և լսել այն, ինչ դուք եք լսում, և չլսեցին» [Մատթեոս 13:16, 17]: Երանելի են այն աչքերը, որոնք տեսան 1843 և 1844 թվականներին տեսնված բաները:

«Լուրը տրվեց: Եվ այդ լուրը կրկնելու մեջ որևէ ուշացում չպետք է լինի, որովհետև ժամանակների նշանները կատարվում են. եզրափակիչ գործը պետք է կատարվի: Մի կարճ ժամանակում մեծ գործ կկատարվի: Շուտով Աստծո տնօրինությամբ մի լուր կտրվի, որ կուռճանա մինչև բարձրաձայն աղաղակ: Այնժամ Դանիելը կկանգնի իր վիճակում՝ տալու իր վկայությունը»: Manuscript Releases, volume 21, 437.

Ուիլյամ Միլլերը հրեշտակների կողմից առաջնորդվեց հասկանալու, որ «ամենօրյա»-ն հեթանոսական Հռոմի խորհրդանիշն էր: Քույր Ուայթը ուղղակիորեն հաստատեց, որ նա ճիշտ էր այդ ըմբռնման մեջ: Այդ ըմբռնումը, որը ներկայացված էր «աղյուսակների» վրա, որոնց մասին նշվում է Ամբակումի «գրքում», «ապագա ժամանակի համար» է: Այդ «գրքի» կնիքի բացվելը ի հայտ է բերում «ապստամբ, սուտասան որդիներին»: «Որդիներ»-ը վերջին սերնդի խորհրդանիշն է, ուստի Եսայիայի հատվածում «ապագա

ժամանակը» հատուկ կերպով նշանավորում է քննական դատաստանի վերջին օրերը:

Եսայիան հայտարարում է, որ «ստախոս որդիները» կմերժեն մարգարեական լուրը, որը ներկայացված է «տախտակի» վրա և արձանագրված է «գրքում», որովհետև նրանք ասում են «տեսանողներին՝ Մի՛ տեսեք, և մարգարեներին՝ Մեզ համար ուղիղ բաներ մի՛ մարգարեացեք, մեզ հետ հաճելի բաներ խոսեցե՛ք, խաբեություններ մարգարեացե՛ք»: 1863 թվականին լատդիկեական աղվենտիզմը սկսեց «ստախոս որդիների» խնդրանքի կատարման աճող ընթացքը: Եսայիան այդ գործը ներկայացնում է որպես միլլերական հիմքերի հին շավիղների մերժում, որովհետև նրանք ասացին. «Ճանապարհից հեռացե՛ք, շավիղից մի կողմ դարձե՛ք, Բսրայելի Սրբին դադարեցրե՛ք մեր առաջից»: Այն շավիղը, որ ճանապարհին է, Երեմիայի հին շավիղներն են:

Այսպես է ասում Տերը. Կանգնեցե՛ք ճանապարհների վրա և տեսե՛ք, և հարցրե՛ք հին շավիղների մասին, թե ո՞րն է բարի ճանապարհը, և գնացե՛ք նրանով, և հանգիստ պիտի գտնեք ձեր հոգիների համար: Բայց նրանք ասացին. «Մենք չենք գնա նրանով»: Երեմիա 6:16.

«Սուտասան որդիների» կողմից Երեմիայի «հին շավիղների» մերժումը Կեսգիշերային Աղաղակի պատգամի մերժումն է, ուր է գտնվում «հանգիստը», որը նաև այն «հանգիստն ու զովությունն» է, որին նրանք Եսայիայի մեջ չէին ուզում ականջ դնել, և որը նաև վերջին անձրևի պատգամի զովությունն է: Այդ պատգամը Կեսգիշերային Աղաղակի պատգամն է, որը ներկայացված է միլլերիտների պատմության մեջ և պատկերված է «աղյուսակների» վրա, որոնք հիշատակված են մի «գրքում»: Սուտասան որդիների կողմից Կեսգիշերային Աղաղակի պատգամի մերժումը ներկայացված է նրանց ցանկությամբ՝ «Բսրայելի Սուրբին դադարեցնել իրենց առաջից»: Էլեն Ուայթի առաջին տեսիլքը, որը Ալֆան և Օմեգան անշուշտ կկիրառեն վախճանը ներկայացնելու համար, նույնացնում է արդարների շավիղը՝ նշելով նրա սկզբում եղած լույսը և թե ով է, որ առաջնորդում է «իմաստուններին» մինչև շավիղի վերջը:

«Նրանք ճանապարհի սկզբում իրենց հետևում հաստատված մի պայծառ լույս ունեին, որի մասին մի հրեշտակ ինձ ասաց, թե դա «կեսգիշերային աղաղակն» է: Այդ լույսը շողում էր ողջ ճանապարհի երկայնքով և լույս էր տալիս նրանց ոտքերին, որպեսզի նրանք չսայթաքեն:»

«Եթե նրանք իրենց աչքերը հառած պահեին Հիսուսի վրա, որ նրանց առջև էր և առաջնորդում էր նրանց դեպի քաղաքը, ապա ապահով էին: Բայց շուտով ոմանք հոգնեցին և ասացին, թե քաղաքը շատ հեռու է, և իրենք ակնկալում էին, որ արդեն պիտի մտած լինեին այնտեղ: Այն ժամանակ Հիսուսը քաջալերում էր նրանց՝ վեր բարձրացնելով Իր փառավոր աջ բազուկը, և Նրա բազկից մի լույս էր բխում, որը ծածանվում էր աղվենտական խմբի վրա, և նրանք բացականչում էին. «Ալելուիա »: Մյուսները անխոհեմաբար ուրացան իրենց ետևում եղած լույսը և ասացին, թե նրանց այսքան հեռու առաջնորդողը Աստված չէր: Նրանց ետևում եղած լույսը մարեց՝ նրանց ոտքերը թողնելով կատարյալ խավարի մեջ, և նրանք սայթաքեցին, կորցրին թե՛ նշանը, թե՛ Հիսուսին տեսադաշտից, և ճանապարհից ընկնելով՝ գլորվեցին ներքևում գտնվող խավար և ամբարիշտ աշխարհը»: Christian Experience

and Teachings of Ellen G. White, 57.

Սկզբում և վերջում դա Կեսգիշերային Աղաղակի լույսն էր: Նրանց առաջից հեռանալու ցանկությունն ուղղված էր Հիսուսին (Բարայելի Սրբին): Հիսուսի փառավոր աջ բազկից բխող լույսը Կեսգիշերային Աղաղակի լույսն էր, ինչպես ներկայացված էր «գրքում» նշված «տախտակների» վրա: «Ստախոս որդիների» կողմից Քրիստոսի Կեսգիշերային Աղաղակի պատգամի և այն ճանապարհի, որով նրանք պետք է ընթանային, մերժումը Աստծո դատաստանը բերեց նրանց վրա, երբ նրանք ընկան ճանապարհից: Հանկարծակի փլվող «բարձր պարիսպը» եկեղեցու և պետության բաժանման այն «պարիսպն» է, որ կործանվում է շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Այդ դատաստանը գալիս է «հանկարծ, մի ակնթարթում», և այն կլինի «ինչպես բրուտի անոթի փշրումը, որ կտոր-կտոր է լինում»: Դա այն դատաստանն է, որ կապված է «ամենօրյան» սատանայական խորհրդանիշը գլխիվայր շուռ տալու և այն որպես Քրիստոսի խորհրդանիշ ճանաչելու հետ:

Անշուշտ, ձեր ամեն բան շուռ տալը պիտի համարվի ինչպես բրուտի կավը. որովհետև մի թե գործը պիտի ասի իրեն ստեղծողի մասին. «Նա ինձ չստեղծեց», կամ մի թե կազմվածը պիտի ասի իրեն կազմողի մասին. «Նա հասկացողություն չունեի»: Եսայիա 29:16.

«Ամենօրյա»-ն այն մարգարեական ճշմարտությունն է, որը միմյանց է կապում Դանիելի տասներկուերորդ գլխի այն չորս համարները, որոնք մատնանշում են ամբարիշտների և իմաստունների տարբերությունը: «Ամենօրյա»-ն այն ճշմարտությունն է, որ ասվում է նրանց կողմից, ովքեր 2 Թեսաղոնիկեցիներում ընդունում են գորավոր մոլորությունը: «Ամենօրյա»-ն ներկայացնում է «ստախոս որդիների» փափագը՝ Բարայելի Սուրբին իրենց ճանապարհից հեռացնելու: Եվ նրանց պատիժը ներկայացված է կավագործի անոթի կոտրվելով, իսկ այն, ինչ մնում է, հիմար կույսերի կորուսյալ վիճակի պատկերացումն է, որովհետև այնտեղ՝ կոտրված և մնացած բեկորներով այն փշրված կավագործի անոթի, «չի գտնվի» «մի խեցի՝ օջախից կրակ վերցնելու համար, կամ ջրհորից ջուր հանելու համար»:

Թե՛ «կրակը», թե՛ «ջուրը» Սուրբ Հոգու խորհրդանիշներ են, ինչպես նաև տասը կույսերի առակում յուրը: Երբ Կեսգիշերյան աղաղակը հանկարծ հնչի մի ակնթարթում, ինչպես եղավ 1844 թվականի օգոստոսին Էքզեթրի ճամբարային ժողովում, «ստության որդիների» համար անհնար կլինի որևէ յուր (ջուր կամ կրակ) գտնել: Առաջին հիասթափությունից հետո նրանք կոչվեցին «վերադառնալու», ինչպես Երեմիան, բայց մերժեցին:

Քո խոսքերը գտնվեցին, և ես կերա դրանք, և Քո խոսքը եղավ ինձ համար իմ սրտի ուրախությունն ու բերկրանքը, որովհետև ես կոչված եմ Քո անունով, ո՛վ Ջորաջ Տեր Աստված: Ես չնստեցի ծաղրողների ժողովում և չուրախացա. ես մենակ նստեցի Քո ձեռքի պատճառով, որովհետև Դու ինձ լցրել ես զայրույթով: Ինչո՞ւ է իմ ցավը մշտական, և իմ վերքը՝ անբուժելի, որ չի ուզում բժշկվել: Մի թե Դու ինձ համար բոլորովին ստախոս պիտի լինես, և ինչպես ջրեր, որ պակասում են: Ուստի այսպես է ասում Տերը. եթե դու դարձի գա, ապա Ես քեզ նորից պիտի վերադարձնեմ, և դու

պիտի կանգնես Իմ առաջ. և եթե պատվականը անարժանից գատես, դու պիտի լինես ինչպես Իմ բերանը. թող նրանք դառնան դեպի քեզ, բայց դու մի՛ դարձիր դեպի նրանց: Եվ Ես քեզ այս ժողովրդի համար պիտի դարձնեմ պղնձե ամուր պարիսպ, և նրանք պիտի պատերազմեն քո դեմ, բայց քեզ չեն հաղթի, որովհետև Ես քեզ հետ եմ՝ քեզ փրկելու և քեզ ազատելու համար, ասում է Տերը: Եվ Ես քեզ պիտի ազատեմ ամբարիշտների ձեռքից, և պիտի փրկագնեմ քեզ սոսկալիների ձեռքից: Երեմիա 15:16–21.

Երեմիան ներկայացնում է նրանց, ովքեր վերադարձան առաջին հիասթափությունից հետո: Նրանք են, որ մուտք գործեցին «թանկագինը անարգից» գատելու գործի մեջ, որպեսզի «կանգնեն» Տիրոջ առաջ և լինեն Տիրոջ «բերանը»: Նրանք են, որ Դանիելի իններորդ գլխում ներկայացված են որպես իրենց ցրված վիճակը հասկացողներ, և ապա աղոթողներ Ղևտացոց քսանվեցերորդ գլխի աղոթքը: Նրանք են, որ ներկայացված են Դանիելի, Երեմիայի և Ամբակումի պահապաններով, որոնք հակադրվում են «սուտ որդիներին»: «Սուտ որդիներին» ևս կոչ արեց «Իսրայելի Սուրբը», երբ ասաց. «դարձով և հանգստությամբ պիտի փրկվեիք. հանդարտության և ապավինության մեջ պիտի լինեք ձեր գործությունը. բայց դուք չկամեցաք»:

Միլլերի գոհարները այն ճշմարտություններն են, որոնք ներկայացված են Ամբակումի տախտակների վրա, և որոնք ներկայացնում են Կեսգիշերային աղաղակի պատգամի փորձությունը, որ ծնում է երկրպագուների երկու դաս: Այդ գոհարների դեմ դրսևորվող ապստամբության խորհրդանիշը «ամենօրյա»-ն է: Միլլերը ճշգրիտ էր «ամենօրյա»-ի իր ըմբռնման մեջ, սակայն նրա ըմբռնումը սահմանափակված էր այն պատմությամբ, որի մեջ նա ապրում էր, և այն գոհարները, որոնք նա սովոր էր դնել իր սենյակի կենտրոնում գտնվող սեղանի վրա, այժմ տասնապատիկ ավելի պայծառ են շողում, քան այն ժամանակ, երբ Միլլերն առաջին անգամ դրանք դրեց իր սեղանի վրա: Այժմ դրանք ավելի մեծ գանձարկղի մեջ են, որովհետև գանձարկղն այժմ ներկայացնում է ոչ միայն Աստվածաշունչը, ինչպես Միլլերի ժամանակ էր, այլ այժմ ներկայացնում է և՛ Աստվածաշունչը, և՛ Մարգարեության Հոգին:

Հենց այս երկու վկաներն են, որ վերջին օրերում առաջ են բերում փորձառող լույսը, և հենց այս երկու վկաներն են, որ վերջին օրերում դառնում են գլխավոր մարտադաշտերից մեկը: Միլլերը տեսավ այդ պատերազմը, որովհետև իր երազում նրանք վերցրին նրա զամբյուղը (Աստվածաշունչը) և պատառոտեցին այն: Հովհաննեսը, ներկայացնելով «իմաստուններին» վերջին օրերում, «գտնվում էր այն կողմում, որ կոչվում է Պատմոս, Աստծու խոսքի և Հիսուս Քրիստոսի վկայության համար»: Հովհաննեսը հալածվում էր, որովհետև հավատում էր թե՛ Աստվածաշնչի, թե՛ Էլեն Ուայթի գրությունների պատգամին:

Հաջորդ հոդվածում մենք կշարունակենք այն ճշմարտությունների քննությունը, որոնք ներկայացված են Ուլայի գետի տեսիլքով, որ բացվեց 1798 թվականին:

«Ապագայի համար վախենալու ոչինչ չունենք, բացի այն դեպքից, երբ մոռանանք, թե ինչպես է Տերը առաջնորդել մեզ, և Նրա ուսուցումը մեր անցյալ պատմության մեջ»:
Life Sketches, 196.

